

kan opnaa at faa enkelte af Folketingets Medlemmer til at stemme anderledes denne Gang, end de gjorde forrige Gang. Det forekommer mig at være et ejendommeligt Vidnesbyrd om, at man i den nuværende Regering paa ingen Maade forstaaer de Forpligtelser, som almindelige parlamentariske Grundsætninger paalægger et Medlem af Ministeriet, og aldeles ikke de Forhold, der gør sig gældende for et Ministerium, der sidder med saa svagt et Grundlag i Folketinget, som det nuværende Ministerium gør.

Jeg skal da anbefale de af os stillede Ændringsforslag til Vedtagelse og maa, hvis de ikke vedtages, anbefale Folketinget at stemme imod hele Lovforslaget.

Johannes Lou: Jeg tror, jeg kan trøste den ærede sidste Taler med, at det er Regeringens Hensigt at finde et Forslag, som de to Ting kan enes om. Thi uden at det naas, bliver der jo ikke noget ud af Loven og da det er Regeringens Hensigt, som det er det konservative Folkpartis, virkelig at faa noget ud af dette Lovforslag, skal det ærede Medlem se, han slipper nok ud over de Vanskeligheder. Det eneste, som dette Ting er enigt om med Hensyn til dette Lovforslag, er, at den nuværende Lov er en saare slet Lov, en Lov, som det er nødvendigt at ændre. Nu har Socialdemokraterne og de Radikale opstillet deres Ændringsforslag, og vi maa fra vor Side stemme imod dem alle. Men vi kunde jo komme ud for den Mulighed, at et enkelt af disse Ændringsforslag blev vedtaget i Dag. Skulde alle Ændringsforslagene blive forkastet, staar vi jo overfor en klar Afgørelse i Dag, som forhaabentlig vil vise sig at gaa til den rigtige Side. Men skulde et enkelt Ændringsforslag blive vedtaget, vil det konservative Folkeparti ved den endelige Afstemning stemme for Lovforslaget med en saadan Ændring, saaledes at det kan gaa over i Landstinget og i et Fællesudvalg faa sin endelige Afgørelse. Men, som sagt, det er vort Haab, at Afgørelsen maa blive truffet i Dag.

Axel Møller: Ved tredie Behandling af dette Lovforslag i Folketinget udtalte jeg Haabet om, at Landstinget, naar det fik Lovforslaget til Behandling, vilde ændre det saaledes, at de nuværende Invaliders Retsstilling blev fuldt respekteret. Desværre er dette Haab ikke gaaet i Opfyldelse, idet Landstinget ikke blot ikke har taget Hensyn til de nuværende Invalider, som ikke har faaet tilkendt Invalidrente, men endog har slettet de Invalider, som har

faaet tilkendt Invalidrente, og draget dem med ind under Nedskæringen. Det er altsaa en Forringelse af Lovforslaget, der foreligger paa dette Punkt. Jeg skal derfor anbefale at stemme for det af Mindretallet under Nr. 3 stillede Ændringsforslag, der rigtigt sætter 1. Oktober 1927 som Terminsgrænse under Hensyn til, at Landstinget har ændret Lovens Ikrafttræden til 1. Oktober i Stedet for 1. Juli.

Med Hensyn til de nuværende Invaliders juridiske og moralske Ret vil jeg indskrænke mig til at sige, at jeg fuldt kan henholde mig til, hvad jeg i den Anledning har fremført derom tidligere. Det er ikke blevet afkræftet ved noget, der senere er fremkommet. Jeg maa tværtimod have Lov til, da man som Argument i denne Sag har henvist til tysk Ret og sagt, at tysk Ret ogsaa betragter en Socialforsikring som en Forsørgelse, at sige, at der foreligger klare Vidnesbyrd om den modsatte Mening. Jeg kunde ønske, der skulde staa i Rigsdagstidenden nogle Udtalelser af nogle Specialister paa Social- og specielt paa Invalidforsikringens Omraade.

Jeg vil da — med den højtærede Formands Tilladelse — ganske kort citere, hvad en Mand, der hedder Schmittmann, skriver i „Handwörterbuch der Staatswissenschaften“ for 1926, Bind VII, Side 628: „Socialforsikring er, som ogsaa Navnet siger, en Forsikring; de karakteristiske Kendetegn paa en saadan foreligger.“ Senere fortsætter han: „Forsikringskarakteren udelukkes ikke derved, at Arbejdsgiveren yder Bidrag til Gunst for den forsikrede, thi saadanne Forsikringer til Gunst for Trediemand kender ogsaa Privatforsikringen“. Og han fortsætter Side 627: „Den af Staten anordnede Forsikringstvung gør ikke Forsikringen til en Statsforsorg eller statslig Forsorg.“ Det er det, man vil hævde fra den anden Side.

En anden Specialist, Kahl, udtaler sammesteds, i „Handwörterbuch der Staatswissenschaften“ for 1923, Bind V, Side 482, følgende om Invalidrenten: „Paa Invalidrenten haves der i givet Fald et Krav, der kan gøres gældende ved Retsfølgning. Dette Krav er knyttet til en Række til Dels ret udviklede Forudsætninger.“ Og Side 485 fortsættes: „Er alle de angivne Forudsætninger til Stede, saa er et Krav paa Invalidrente begrundet. Saafremt Invaliditeten ikke atter er hævet paa den Tid, da Renten tilkendes, bliver Renten tilkendt paa ubestemt Tid. Den kan kun fratages den paagældende eller stilles i Bero af særlige, i Loven forudsete